

Februari 1836
Angelica, New York

‘Indianen!’

De harde schreeuw achter in de kerkzaal deed Priscilla White heftig opschrikken. Ze snakte naar adem en draaide zich om in de bank.

‘Het zijn er twee!’ schreeuwde iemand anders.

Om haar heen klonken nog meer ontzette kreten en Priscilla keek reikhalzend over de hoofden van de gemeenteleden achter haar naar de ingang van de kerk.

De vingers van Mary Ann knepen in haar arm.

Priscilla klopte op de hand van haar jongere zusje en kwam een eindje omhoog van de harde bank, en kon nu net een glimp opvangen van de wijd open dubbele deuren. Ja hoor, twee indianenjongens kwamen met grote stappen binnen.

‘Wat moeten we doen?’ Mary Ann trok aan haar arm. ‘Moeten we ons verstoppen?’

‘Och, stil toch.’ Priscilla gaf de hand van haar zus een kneepje en probeerde het trillen van haar eigen hand tegen te houden. ‘Het zijn nog maar jongens.’

De twee magere knapen kwamen met lange, zelfverzerkerde passen door het gangpad. Hun met kralen en schelpen versierde vlechten slingerden tinkelend tegen elkaar. Hun felle zwarte ogen boeiden haar en ze kon haar blik niet afwenden, al was staren een overtreding van de etiketteregels.

Met elke stap die ze zetten, kwamen ze dichterbij de voorste bank waar zij met haar familie zat, en haar hart bons-

de steeds harder in haar borst. Waarom waren ze hier? Wat konden ze in vredesnaam willen?

Naast haar maakte Mary Ann zich op de houten zitplaats zo klein als haar hoogzwangere gestalte toeliet.

De met franjes versierde beenkappen van de jongens ruis-ten en hun lendendoeken flapperden op de maat.

Priscilla dwong zichzelf om weer te gaan zitten en niet in elkaar te duiken zoals haar zus. Een kort ogenblik gleden de donkere ogen van de langste jongen naar Priscilla, en ze was er zeker van dat hij haar hart kon horen bonzen.

In hun kielzog hing de geur van gesmolten dierenvet en verschroeid vlees. Ze drukte een gehandschoende hand tegen haar neus en snoof diep de geur op van zoete munt die in de satijnachtige stof was blijven hangen.

Toen de indianen bij de preekstoel kwamen, draaiden ze zich abrupt om en keken de gemeente aan. Precies tegelijk spreidden ze hun benen en vouwden hun armen over hun borst.

Het werd stil in het bedehuis. In de griezelige stilte klonk het brabbelen van een baby enkele rijen naar achteren.

Dominee Graves stond roerloos, als een houten standbeeld, zijn mond een stukje open en zijn hand opgeheven.

Een lang ogenblik hield Priscilla haar adem in en staarde net als alle anderen naar het schouwspel. In de zesentwintig jaar van haar leven was er geen enkele indiaan in Allegany County geweest. En wie wist hoelang daarvoor al niet?

En nu waren er twee. Wat had de Voorzienigheid voor hen in petto?

De stilte werd verbroken door het geluid van gedecideerd stappende laarzen in de deuropening.

Weer draaide Priscilla zich om in haar bank. Nu verscheen de lange gestalte van een breedgeschouderde man. Met de rand van zijn gedeukte hoed laag naar beneden getrokken, kon ze niets anders zien dan de schaduw van een stoppelbaard op zijn kaak.

Er trok een rilling door haar heen.

De hakken van zijn laarzen klossen op de houten vloer. Bij elke stap die hij deed trok haar maag meer samen en toen hij eindelijk vooraan was en zich omdraaide om hen aan te kijken, stond haar maag zo strak als de steekjes in haar merklap.

Met een vinger tikte hij zijn hoed omhoog en gunde hun duidelijk zicht op zijn gelaat. Blauwe ogen in de kleur van een winterlucht keken hen doordringend aan in een gebruid, verveerd gezicht. 'Vergeef me, dominee, dat ik uw dienst verstoor,' zei hij, zonder de moeite te nemen dominee Graves aan te kijken. In plaats daarvan liet hij zijn blik over de gemeente dwalen.

Hij had een intense en hartstochtelijke blik in zijn ogen, iets wat sprak van avontuur en moed waar Priscilla alleen maar van kon dromen.

De vingers van Mary Ann knepen door Priscilla's handschoen heen en drongen in haar tere huid. Afwezig klopte Priscilla haar zus op de hand en wenste dat Mary Anns angst de hare niet weerspiegelde.

De man stond naast de wilde indianen en zag er woest uit – van het pistool aan zijn zij tot het litteken dat een dun wit streepje trok van zijn linkerooghoek naar zijn wang. Wie was die man? En wat wilde hij met hen?

Priscilla drukte tegen de knoop in haar maag. Maar terwijl ze het bibberen van angst probeerde tegen te gaan, rilde ze onwillekeurig van spanning om het onbekende.

'Ik ben dokter Eli Ernest, en ik ben net terug van een verkenningstrek door Oregon Country.'

Een dokter? Priscilla drukte haar rug tegen de harde bank. Deze ferme, ruige man een arts? Ze had in de afgelopen jaren meer dan genoeg dokters ontmoet, en geen van allen hadden ze eruitgezien zoals hij.

En geen van hen had haar hoop kunnen bieden...

De pijn van de leegte was te voelen in haar middel. Ze liet haar hand afglijden van haar dorre schoot. Ze dwong zich

niet te denken aan het verdriet, aan het feit dat ze nooit een goede en vruchtbare vrouw voor een man zou zijn. Hoe vaak moest ze zichzelf eraan herinneren Gods plan voor haar leven te aanvaarden, ook als daar nooit trouwen en kinderen krijgen bij kwam kijken?

‘John en Richard’ – dokter Ernest knikte naar de twee indianenjongens – ‘waren bereid met me mee terug te gaan, zodat ik iedereen kon laten zien hoe vriendelijk en beschaafd de indianen werkelijk zijn.’

De jongens staarden met een stoïcijns gezicht recht voor zich uit. In hun indiaanse uitdossing zagen ze er allesbehalve vriendelijk en beschaafd uit.

Opnieuw flitsten de ogen van de langste jongen naar haar en voordat hij zijn blik weer afwendde, ving ze daarin een glimp van nieuwsgierigheid op.

Even kon ze zich bijna voorstellen dat hij een leerling van haar was. Met keurig geknipt haar en nette kleding kon hij misschien meer geciviliseerd worden. Met de juiste leraar was het goed mogelijk dat hij veel dingen zou kunnen leren.

Haar hartslag versnelde. Gauw, heel gauw, zou ze de kans krijgen om levens te veranderen omwille van het evangelie. Ze zou heidenen als deze jongen kunnen onderwijzen, maar dan in India, waar de nood groter was dan waar dan ook op aarde.

Het kon elke dag gebeuren, want ze had allang iets terug moeten horen van de Zendingsraad.

‘Ze komen uit de Nez Perce-stam, een vreedzaam en grootmoedig volk,’ vervolgde dokter Ernest. ‘Over een paar weken reis ik terug naar Oregon Country en breng ik John en Richard weer naar huis.’ Zijn stem had een ruig randje dat goed bij de rest van zijn uiterlijk paste, van zijn cape met olievlekken en verschoten broek tot zijn afgetrapte laarzen.

‘Daarna kom ik niet terug. De Nez Perce hebben me gevraagd een zendingspost onder hen op te zetten.’

Een zendingspost? Haar hartslag versnelde, zoals elke keer

als ze dacht aan een leven op het zendingsveld en de miljoenen heidenen die het evangelie nog steeds nodig hadden.

‘De vader van John en Richard wil zijn volk helpen. Ze hebben het nut van de geneeskunde en de kennis van de blanke man gezien, daarom hebben ze afgesproken mij een stuk van hun land te laten kopen om een kliniek te bouwen.’

Een zendingspost in het verre westen? Iedereen wist dat het land in het westen ongeschikt was voor beschaafd leven. Het was een plaats die bewoond werd door pelsjagers, wilde dieren en indianen. Het ruige terrein maakte het nagenoeg onmogelijk om onafhankelijk te zijn.

In India echter, waren al gevestigde missieposten en scholen. Die zaten te springen om meer medewerkers.

‘Ik ben hier vandaag namens de Zendingsraad,’ zei dokter Ernest, ‘om uw toegewijde steun te vragen. Ik heb de afgelopen winter veel kerken bezocht om het noodzakelijke geld in te zamelen voor onze terugreis en het bouwen van de missiepost. Met uw steun kan ik het laatste ophalen wat ik nodig heb.’

Luid gefluister verbrak de verbaasde stilte die sinds de verschijning van de twee indianenjongens had geheerst.

Eindelijk kwam dominee Graves in beweging. ‘Nou, welkom, dokter Ernest. U bent hier op de juiste plaats. Wij zijn beslist een missionaire gemeente. We steunen al verscheidene zendelingen. De vrouwen van onze gemeente hebben een Vrouwelijk Zendingsgenootschap opgericht.’ Hij schraapte zijn keel en richtte zijn aandacht op Priscilla, zijn gezicht gloeiend van trots. ‘Hier zit zelfs mijn dierbare schoonzus, die van plan is ons te verlaten om onderwijs te gaan geven in India.’

Mary Ann keek stralend naar haar man, terwijl Priscilla knikte en haar schouders naar achteren trok.

De dokter gaf haar een heel kort knikje en zijn blik gleed duidelijk onverschillig over haar heen voordat hij zijn ogen weer liet gaan over de rest van de gemeente.

Ze drukte verbaasd haar rug tegen de bank en reikte naar de camee die vastgespeld zat onder haar kin. Ze voelde aan de gedraaide knot op haar achterhoofd en vocht tegen een vreemde onzekerheid. Was haar haar losgeraakt? Zat er iets onbetamelijks op haar gezicht?

Dokter Ernest tikte zijn hoed verder achter op zijn hoofd en onthulde daarbij te lang stoffig bruin haar met zongebleeke strepen. ‘Zoals ik de Raad meer dan eens heb gezegd, stoppen wij Amerikanen gewillig ons geld en tijd in landen en mensen over de zeeën, maar we hebben geen oog voor de nood op onze eigen stoep.’

Achttē hij zijn *eigen* roeping zo hoog dat hij de *hare* zo makkelijk kon wegwuiven?

‘De inboorlingen van het Noord-Amerikaanse continent hebben onze vrijgevigheid net zo hard nodig, zo niet harder, dan welke andere groep ter wereld ook.’ Dokter Ernest legde een hand op de schouder van de indiaanse jongen die het dichtst bij hem stond.

‘De Nez Perce zijn een zwervende stam en leven alleen van het voedsel dat ze kunnen jagen of bij elkaar scharrelen. Vaak hebben ze honger. Ze zijn kwetsbaar voor aanvallen van de woeste Blackfoot-stam, die hun soortgenoten doden of tot slaaf maken. Door de pelsjagers worden ze blootgesteld aan ziekten van blanken, maar ze hebben niet de medicijnen van de blanken om die te bestrijden.’

Zijn woorden ontlokten meelevend gemompel.

Hij knikte naar de indiaanse jongens en ze lachten naar hem terug, alsof ze wisten dat ze de reactie kregen die ze wilden.

Er kwam verontwaardiging in Priscilla op. Vond hij het nobeler en belangrijker om een zendeling te zijn in het westen dan in India?

‘Misschien kunnen we door een vriendschappelijke hand uit te steken naar één stam’ – hij gaf de schouder van de indiaanse jongen een kneepje – ‘een begin maken met het

herstellen van de schade die we aan zo veel andere hebben toegebracht.’

‘Amen,’ zeiden verscheidene broeders en zusters.

Priscilla perste haar lippen op elkaar, ze had zin om iets te zeggen, maar dwong zich netjes haar hand op te steken en te wachten tot ze de gelegenheid kreeg.

Dokter Ernest wendde zijn blik af naar de andere kant van de kerkzaal.

‘Juffrouw White?’ Dominee Graves stak zijn hand op naar haar. ‘We willen uw mening over deze kwestie graag horen.’

Ze stond op en knikte dankbaar naar de dominee. Toen schonk ze dokter Ernest haar liefste glimlach. ‘Wat u ons vertelt, is allemaal goed en wel, dokter Ernest. Maar hoe kunnen we het rechtvaardigen om onze aandacht te concentreren op één stam, terwijl er *zeshonderd miljoen* heidenen in vreemde landen zijn die ten onder gaan in zonde en onze onmiddellijke hulp nodig hebben?’

Mary Ann trok aan Priscilla’s jurk en moeder schraapte haar keel. Ze wilden haar alleen maar aansporen tot zwijgen en onderdanigheid die een vrouw van haar status betaamde. Maar hoe kon ze zich stillhouden zonder op te komen voor de plaats en de mensen die ze zou dienen totdat God haar naar de hemel riep?

‘Als mensen in vreemde landen al ontvankelijk en gretig zijn,’ vervolgde ze, ‘zie ik niet in hoe we anders kunnen dan onze tijd en ons geld in overzeese zendingsposten geven. Zeker omdat anderen al geprobeerd hebben het evangelie aan de indianen te vertellen en nooit enig resultaat hebben gezien.’

‘Wat kunnen we verwachten van inboorlingen die we gedwongen hebben te verhuizen?’ zei dokter Ernest terwijl hij langzaam om zijn as draaide tot hij haar aankeek. ‘Natuurlijk staan de stammen van de centrale vlakten vijandig tegenover de blanken en alles wat die te bieden hebben.’

Eindelijk keek hij haar aan. Zijn ogen fonkelden van ergernis, alsof hij het zat was om zulk hooghartig commentaar

te horen. ‘Gelukkig staan de meeste stammen van het noordwesten nog steeds op goede voet met de blanken. En het is mijn wens om het zo te houden.’

‘Ja, maar waarom zouden we gokken op een zendingspost in het westen bij de wilden als de Zendingsraad wanhopig zit te springen om geschikte kandidaten om te werken in de zendingsposten die ze overzee al hebben gevestigd?’

Hij nam haar schattend op, van de punten van haar laarzen van zacht leer naar het glanzende katoen van haar zondagse jurk, tot de sierlijk gegraveerde camee aan haar keel.

Ze deed haar best om niet verlegen te worden onder de intensiteit van zijn kristalblauwe ogen. Ze richtte zich juist hoog op.

Hij keek haar strak in de ogen. ‘Wat weet een *fijne* dame als u van de harde werkelijkheid van het zendingsleven?’

De brutale vraag ontnam haar een gevat antwoord. Wat wist ze ervan? Behalve wat ze had gelezen en uit tweede hand gehoord had? ‘Ik mag dan niet alles weten, maar ik ben bereid om mijn leven te geven in dienst van het werk van God.’

In haar hoofd hoorde ze de woorden uit de *Missionary Herald*: *Een geslacht van heidenen leeft niet langer dan een geslacht van christenen.* Ze mocht dan een *fijne* dame zijn, maar hoe kon ze toekijken en niets doen, in haar comfortabele en gemakkelijke leventje, terwijl zo velen op weg waren naar de eeuwigdurende kwellingen van de hel?

Bovendien, er waren al veel vrouwen van haar status en achtergrond gegaan. Benadrukte de Zendingsraad niet voortdurend dat de belangrijkste eigenschappen van de kandidaat zijn of haar karakter, vroomheid en toewijding waren?

Ze hief haar kin. ‘Gelukkig is de Zendingsraad zeer bedreven in het kiezen van hun kandidaten. Met uiterste zorg kiezen ze alleen de meest bekwame uit. Bent u het daar niet mee eens, dokter Ernest?’ Hoe kon hij zeggen dat hij het daar niet mee eens was zonder dat men aan hem ging twijfelen?

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes, de rimpeltjes in de hoeken werden dieper. ‘De Zendingsraad moet haar lijst met vereisten voor vrouwen opnieuw bekijken. Ze moeten strengere richtlijnen maken, zeker voor dames zoals u.’

‘Pardon?’

‘Priscilla Jane White,’ fluisterde moeder, ‘het is genoeg.’

‘In alle aanbevelingsbrieven die ik heb ontvangen, werden mijn spirituele vurigheid, talent, scholing en ijver toegejuicht.’ De ergernis maakte haar tong los, al wist ze dat ze later een standje zou krijgen van moeder. ‘Ik ben lichamelijk fit, energiek en jong. Ik verlang ernaar om God te dienen en de verlorenen te redden. Wat is er nog meer nodig?’

Er viel een schaduw over het gezicht van dokter Ernest en zijn ogen werden donker. ‘Mijn vriend en studiegenoot dokter Newell solliciteerde naar een zendingspost in India. Hij nam zijn jonge bruid mee; net zo’n tere en verfijnde dame als u. Hij was nog geen maand aan de vreemde kust toen hij zijn bruid terug naar huis moest sturen... in een doodskist.’

Priscilla hapte naar adem, net als de geschrokken mensen om haar heen. Ze onderdrukte een rilling die haar wilde bekruipe en schudde haar hoofd, niet bereid zich door deze vreemdeling af te laten schrikken van haar roeping. ‘Ik heb soortgelijke verhalen gehoord. De *Missionary Herald* verbergt de gevaren van het zendingsleven niet voor zijn lezers.’

Voor het eerst gingen de lippen van dokter Ernest van elkaar in een soort glimlach, maar die was stijf en bijna neerbuigend. ‘Aha, wat zouden we moeten beginnen zonder de luisterrijke *Missionary Herald* en zijn aantrekkelijke verslagen van het zendingsleven?’

Haar zelfvertrouwen wankelde en even wist ze geen snedig antwoord. Ze werd zich bewust van het feit dat de hele gemeente meeluisterde en dat ze een scène maakte die niet gepast was voor een dame.

‘Ga zitten, Priscilla,’ siste haar moeder boos.

Priscilla liet zich op de bank zakken, maar kon het niet

laten nog een laatste woord over de kwestie te zeggen. ‘Dokter Ernest, het spijt me dat uw vriend zijn vrouw verloren heeft. Maar ze stierf voor een glorierijke zaak en heeft vast en zeker een onvergankelijke kroon ontvangen.’

Zijn ogen werden groot, alsof hij haar voor het eerst zag. ‘Elke zendeling – man of vrouw – loopt grote kans als martelaar te eindigen,’ zei hij langzaam. ‘Helaas schijnt de *glorierijke zaak* een voorkeur te hebben voor onervaren jongedames.’

Haar moeder kneep in haar arm en Priscilla perste haar lippen op elkaar om van een verdere dialoog af te zien. Laat hem maar, met zijn morbide standpunten over vrouwelijke zendingen. Het had geen zin om te kibbelen met een man die ze nooit meer zou zien – vooral omdat ze elk op weg waren naar een andere kant van de aarde.

Waarom voelde ze zich dan gedrongen om zich aan hem te bewijzen?

‘Mijn man geeft dokter Ernest een deel van de collecte,’ fluisterde Mary Ann, die om de deur gluurde.

‘Ik wilde absoluut niet suggereren dat we hem helemaal moeten negeren.’ Priscilla stapelde de zondagsschoolmaterialen op. ‘Denk je dat iedereen vond dat ik harteloos tegen hem deed?’

Die vraag had haar tijdens de les almaar gehinderd en de voldoening die ze normaal gesproken aan het lesgeven ontleende, was verdwenen.

Mary Ann kwam de kamer binnen. ‘Nou ja, als je al harteloos deed, dan was het alleen omdat hij het verdiende.’

Priscilla duwde de bank tegen de muur. ‘Je hebt gelijk. Het was zijn schuld. Als hij niet zo minachtend had gedaan, had ik niet in de verdediging hoeven schieten.’

Mary Ann trok een gezicht en greep haar uitdijende taille vast.

Priscilla draaide zich om en keek of er naar nog iets anders op te ruimen viel. Ze probeerde geen acht te slaan op het plotselinge pijnlijke verlangen in haar borst.

‘Maak je maar geen zorgen over mij,’ zei Mary Ann. ‘Dit gebeurt de laatste tijd zo vaak. Dokter Baldwin zegt dat ik gewoon valse weeën heb.’

Onwillekeurig gleed Priscilla’s blik naar de buik van haar zus, waarover ze met uitgespreide vingers langzaam liefkozend rondjes draaide.

‘Ik neem aan dat het normaal is.’ Mary Ann stak een vuist in haar onderrug en kromde zich. De taille van haar jurk trok strak. ‘Geniet maar van je meisjesachtige figuur nu je het nog hebt. Ik heb gehoord dat dat voor altijd verdwijnt als je een kind hebt gebaard.’

De druk op Priscilla’s borst trok omhoog tot in haar keel. Weer keek ze om zich heen naar iets anders dan het zware lichaam van haar zus. Ze zou geen moment aarzelen als ze haar meisjesachtige figuur op kon geven.

Ze zette de gedachte uit haar hoofd en probeerde te glimlachen naar de twee kleine meisjes die achtergebleven waren om te helpen opruimen. ‘Wat zou ik moeten beginnen zonder mijn helpers?’ Ze dwong zich vrolijk te klinken.

De meisjes lachten.

‘Als ik kon, zou ik jullie in mijn hutkoffers pakken en meenemen naar India.’

Ze giechelden.

‘Juf! Juffrouw White!’ De dringende kreet van een jongetje deed haar hart op hol slaan. Ze snelde door de ruimte. Toen ze de kerkzaal binnenstapte, ontweek ze de blikken van de volwassenen die nog bijeen waren voor onderwijs. Ze drukte een vinger tegen haar lippen als teken voor de jongen, een van haar zondagsschoolleerlingen, om op te passen het vraaggesprek dat de gemeente met dokter Ernest voerde, niet te verstoren.

‘Juffrouw White!’ Het jongetje dat buiten adem was vloog

op haar af en veegde zijn rode neus af aan de mouw van zijn jas. 'Het gaat om mijn broertje Rudy. Hij is ernstig gewond.'

'O, lieve help.' Bezorgd trok ze vlug haar zware wintermantel aan en volgde het jongetje naar buiten.

Met opgetrokken rokken beende ze over het brede grasveld, haar laarzen maakten zompige geluiden op de winterse ondergrond van oude sneeuw en nieuwe modder.

Buiten adem kwam ze bij de jongens die om Rudy heen stonden. 'Ik had jullie kinderen niet te vroeg mogen laten gaan.'

Met hangend hoofd stapten ze opzij om haar bij de jongen te laten die languit op de grond lag.

Ze stapte in de cirkel, wierp één blik op Rudy's gezicht en hapte naar adem. Ze staarde met grote ogen en een miselijkmakend gevoel in haar maag naar het bloed.

Maar toen hij zijn ogen opendeed, las ze de pijn erin en ze liet zich naast hem op haar knieën vallen. 'Rudy, wat is er gebeurd?'

Het jongetje kermde, het wit van zijn ogen stak fel af tegen het vuil. Uit een snee boven zijn wenkbrauw sijpelde bloed.

Ze liet haar hand onder haar mantel naar haar zak glijden. Haar vingers friemelden aan het trekkoordje, trillend in haar haast om de zakdoek te pakken die ze daar bewaarde. 'Vertel eens wat er gebeurd is, jongens.' Ze slikte de opkomende gal in.

'We hielden een sneeuwballengevecht,' zei Rudy's broertje behulpzaam. 'Ik denk dat er toevallig een paar steentjes in een van de sneeuwballen zaten.'

'Toevallig?' Ze pakte de keurig gestreken doek met de volmaakt geplooiden randen en aarzelde maar even voordat ze hem op de wond legde.

Rudy huiverde.

Priscilla trok met een ruk haar hand terug. 'O, het spijt me.'

'Nee. Hard drukken.' De stem van dokter Ernest klonk

zacht en ze hoorde hem naast zich.

Ze keek opzij en de heldere ogen van dokter Ernest keken in de hare.

‘We moeten de bloedstroom stoppen.’ Hij knielde naast haar. ‘Als we het bloeden hebben gestelpt, kan ik de schade bekijken.’

Ze knikte en bette de wond met de zakdoek.

‘Harder.’

Ze duwde.

Rudy wrong zich in bochten en klemde zijn tanden op elkaar.

‘Blijven drukken,’ zei dokter Ernest kalm.

Het bloed, het vuil, het losse vlees op Rudy’s hoofd... het maakte haar misselijk en ze wilde de doek laten vallen en wegrennen voordat ze zich belachelijk maakte. Maar ze dwong haar vingers op hun plaats te blijven tot een helderode vlek in het linnen drong en zich verspreidde als een spinnenweb.

Dokter Ernest veegde pieken haar van Rudy’s voorhoofd. ‘Ik neem aan dat jullie je lesje geleerd hebben, jongens.’

Ze knikten sprakeloos.

Priscilla haalde diep adem, ze moest blijven en bewijzen dat het best kon verdragen om een gewonde te zien, al was ze dan een dame.

Dokter Ernest streek zijn lange vingers door Rudy’s haar en toen langs zijn gezicht, hij veegde modder en steentjes weg.

Ze probeerde niet te kijken naar de talloze witte littekens op de gebruinde handen van dokter Ernest, maar de geplooide lijntjes trokken haar aandacht. Hij moest heel wat meegemaakt hebben om zo veel snijwonden te krijgen.

‘Je doet het goed, hoor,’ zei hij tegen Rudy.

Even later sprak hij weer. ‘Laten we nu maar eens naar de schade kijken, goed?’

Ze aarzelde en tilde toen de zakdoek op, strak kijkend

naar het gezicht van dokter Ernest en niet naar de sijpelende wond.

Zijn gerimpelde voorhoofd omljstte tedere, maar doorringende ogen. ‘Je zult een paar hechtingen moeten hebben, knul, maar afgezien daarvan kunnen we rustig zeggen dat je blijft leven.’

Rudy grinnikte bibberig naar hem.

‘Ik heb mijn spullen in het huis van dokter Baldwin.’ Hij drukte een schoon stuk van de zakdoek weer tegen de wond. ‘Houd dit stevig vast en loop daarheen, dan kan ik je daar hechten.’

Dokter Ernest hees zich overeind en stak een hand uit naar Priscilla. Hij torende boven haar uit. Hij was zonder jas gekomen en zijn overhemd zat strak over zijn gespierde armen en schouders.

Als ze de zachtheid van zijn handen niet had gezien, had ze niet geloofd dat een man van zijn formaat die in zich had. Ze legde haar hand in de zijne. En toen zijn vingers zich om de hare sloten, ademde ze scherp in. Zijn aanraking was vriendelijker dan ze zich had voorgesteld.

Zonder enige inspanning trok hij haar overeind tot ze stond. Toen zijn blik dit keer de hare ontmoette, deed een glimp van humor zijn ooghoeken rimpelen.

‘Het is u goed gelukt u te beheersen.’

Bespotte hij haar?

Een scheef lachje was het antwoord op haar vraag.

‘Ik ben onderwijzeres, dokter Ernest. Geen doktersassistente.’ Ze trok haar hand uit zijn greep.

‘Eli, jij en juffrouw White vormen een mooi team.’ Dokter Baldwin gaf dokter Ernest een klap op zijn rug.

‘Tja, je kent me. Ik werk het liefst op mezelf.’

Priscilla keek naar de menigte die zich had verzameld en een golf van schaamte schoot door haar heen. Ze vormde opnieuw een spektakel met dokter Ernest.

Ze zette een stap achteruit, streek haar mantel in de plooi

en poetste aan de modder die aan de geborduurde randen kleefde.

Moeder kwam naast haar staan en keek dokter Ernest met half dichtgeknepen ogen aan voordat ze Priscilla de handschoenen aanreikte die ze had laten vallen in haar haast om buiten te komen. 'Wat zie je eruit!' Moeder stopte een lok los haar achter Priscilla's oor.

'Ik ben in orde.'

'En je hebt je jurk vies gemaakt.' Moeder fronste naar de doorweekte plek op haar rok.

'Helaas moet ik u zeggen, mevrouw...' dokter Ernest grijsde nog schever, '... dat een beetje modder en bloed lang niet het ergste is wat uw dochter te verduren krijgt als ze naar India gaat.'

Moeder stak haar neus in de lucht en keek hem aan, hem taxerend opnemend van zijn hoofd tot zijn laarzen. Toen snoof ze en greep Priscilla's arm vast. 'Kom mee, kind. We gaan naar huis om je schoon te maken.'

'Over India gesproken,' zei dokter Baldwin terwijl hij op hen toe kwam, 'ik heb een brief voor u, juffrouw White.'

Priscilla bevroor. Haar hart sloeg een slag over.

'Ik ben net teruggekomen van een raadsvergadering in Prattburgh met dokter Ernest.' De oude arts overhandigde haar een envelop. 'De Raad heeft me gevraagd die aan u te bezorgen.'

Haar maag kneep samen van spanning. Ze pakte de brief aan en probeerde het plotselinge trillen van haar handen tegen te houden. Eindelijk had de Raad een besluit genomen. Ze twijfelde er niet aan dat ze haar goedkeurden voor het zendingswerk. Iedereen had haar verteld dat ze een ideale kandidate was voor een van de zeldzame onderwijsbetrekkingen die ze aan ongetrouwde vrouwen toewezen.

De Raad had duidelijk gemaakt dat ze het liefst echtparen naar het zendingsveld stuurden. Maar in haar correspondentie had ze uit de doeken gedaan dat ze nooit zou trouwen.

Als ze haar wilden gebruiken, moesten ze haar nemen zoals ze was.

Nu, na maanden van wachten en steun inzamelen, moest ze alleen nog precies te weten komen waar ze in India naartoe gestuurd werd en wanneer ze zou vertrekken. Mevrouw Wilsons school voor meisjes misschien? Ze had net in een artikel in de *Missionary Herald* gelezen hoe goed de jonge heidense meisjes leerden handwerken.

‘Dank u.’ Ze glimlachte naar dokter Baldwin. Maar hij lachte niet terug en keek naar zijn schoenen.

Ze staarde naar de brief en haar hart nam een sprongetje. Was ze er echt klaar voor? Als ze hem eenmaal gelezen had, kon ze vader en moeder bijna vaarwel kussen.

‘Vooruit, openmaken!’ riep iemand.

Natuurlijk was ze er klaar voor. Meer dan klaar. Ze wilde al gaan sinds God een roeping in haar hart had gelegd tijdens de opwekkingsbijeenkomst waar ze als meisje van vijftien was geweest.

Ze stak haar vinger in het zegel, verbrak het en vouwde het knisperende papier open. God had haar de last en het verlangen gegeven om haar gaven te gebruiken om verloren zielen te helpen redden. En nu was het eindelijk tijd...

‘Hardop voorlezen,’ riep een andere stem.

Verwachtingsvolle ogen keken haar aan. ‘Goed dan.’ Ze tilde het papier op en schraapte haar keel. ‘Geachte juffrouw White,’ begon ze, maar de volgende woorden bleven in haar keel steken. Haar ogen gleden over het papier en haar borst trok pijnlijk samen tot ze amper meer kon ademen.

Vlug vouwde ze de brief op. ‘Ik denk dat ik maar wacht...’

Moeder griste het papier uit haar hand. ‘Priscilla Jane White, geen sprake van.’ Voordat ze iets kon doen, vouwde moeder de brief open. ‘Deze mensen zijn je grootste donateurs. Ze verdienen het in de opwinding te delen.’

‘Moeder,’ mompelde ze, ‘ik lees hem liever in afzondering...’

‘Kind, doe niet zo bescheiden.’ Moeder stapte buiten haar bereik en zette haar bril op haar neus.

‘Misschien heeft juffrouw White gelijk,’ zei dokter Baldwin.

‘Onzin.’

‘Moe-der...’ In Priscilla’s fluisterstem klonk alle pijn van haar hart door.

Moeder zette haar bril recht. ‘Geachte juffrouw White.’

Dokter Baldwin fronste zijn wenkbrauwen boven zijn droevige ogen. Al zat hij in de Raad, ze wist dat hun besluit niet zijn schuld was. Hij was de enige andere in Angelica, buiten moeder en vader, die de waarheid kende. Hij was degene die de diagnose had gesteld.

Hij wist hoe belangrijk deze post voor haar was; een van de weinige betrekkingen voor een alleenstaande vrouw. Hij wist hoe ze ernaar smachtte om Allegany County en alle vriendinnen en familie die nooit zouden begrijpen waarom ze niet kon trouwen te verlaten.

“‘Het spijt ons u te moeten mededelen dat wij op dit moment uw sollicitatie niet kunnen aanvaarden...’” Moeders stem stakte.

Er viel een pijnlijke stilte onder de mensen. Moeder las in stilte en vouwde de brief toen weer netjes op. ‘Zo.’ Ze perste haar lippen op elkaar. ‘Het moet natuurlijk een vergissing zijn.’

Elke slag van Priscilla’s hart pompte pijn en verwarring door haar lichaam. Haar moeder had gelijk. De Raad had een fout gemaakt. Als ze eenmaal wisten dat de positie van ongetrouwde onderwijzeres voor haar de enige optie was, zouden ze zich nog wel bedenken.

Dokter Baldwin schudde zijn hoofd. ‘Ze hebben eindelijk de uitspraak gedaan dat ze absoluut geen ongetrouwde kandidaten aan willen en kunnen nemen.’

‘Maar waarom?’ Er klonk een spoor van wanhoop in Priscilla’s stem. ‘Ik dacht dat ze de waarde begonnen in te zien

van alleenstaande vrouwelijke zendelingen...’

‘Juffrouw White,’ onderbrak dokter Ernest haar. ‘Het zal u niet helpen om met dokter Baldwin of de Raad te redetwisten. Ik heb in de afgelopen dagen met ze gepraat tot ik schor was, en ze zijn niet van hun eis afgeweken.’

‘Ach, kletsboek,’ zei moeder. ‘Ze maken wel een uitzondering voor mijn Priscilla.’

Priscilla huiverde en trok haar mantel dichter om zich heen.

De ogen van dokter Baldwin hielden de hare vast en het verdriet erin deed haar alleen nog maar meer huiveren.

‘Nu, dokter Baldwin,’ zei moeder en ze draaide zich om om weg te gaan, ‘u moet ons vanmiddag een bezoek brengen om dit misverstand op te helderen.’

‘Natuurlijk.’ Priscilla knikte en zette haar angsten opzij. ‘Het is maar een misverstand.’

‘Het is verspilling van moeite,’ mopperde dokter Ernest.

Moeder sloeg geen acht op de woorden van de jonge dokter, stopte haar hand in de kromming van vaders arm en trok hem mee.

Priscilla wist dat ze haar ouders moest volgen, dat het haar niet zou helpen om met dokter Ernest te bekvechten. En toch had hij iets in zijn gezicht... een ruwe, ruige aantrekkingskracht die opnieuw haar aandacht trok.

‘Ik ben bang dat u geen zier begrijpt van mijn situatie of mijn geschiktheid.’

‘Ga dan maar verhaal halen bij de Raad.’ Er speelde een half lachje om zijn mond. ‘Maar vroeg of laat zult u hun besluit moeten aanvaarden. En het misschien zelfs moeten aanvaarden als Gods wil dat u thuisblijft.’

Zijn woorden raakten haar diep en ze kon een antwoord niet inhouden. ‘Ik vind het vreemd dat u de enige bent die aan mijn geschiktheid twijfelt. En aangezien uw mening niet in het minst ter zake doet, zal ik blijven kijken naar de Ene Wiens mening het belangrijkste is. Hij heeft me tot het zen-

dingswerk geroepen. Ik zal blijven vertrouwen dat Hij een weg voor me zal wijzen om te gaan.'

Ze wendde zich met een ruk af van de dokter en dwong zichzelf beheerst en kalm weg te lopen, zoals een dame betaamt, hoewel haar hart bij elke stap trilde en bonkte.

Zou God inderdaad voorzien in een weg? En zo ja, hoe?